

*
**

Θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τὸν χαριτωμένον αὐτὸν ἱατρὸν, ὄχι πλέον ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ἐβεβήλωσεν, ἀλλ' ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ δικαιώματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς: Γνωρίζει ἀρὰ γε ὅτι διέπραξε μίαν πραγματικὴν ἀνθρωποκτονίαν; ὅτι ἐπέσπευσε τὸ τέλος καὶ ἀφήρесе τὰς ὀλίγας ὑπολειπομένας ἡμέρας ἐνὸς ἀνθρωπίνου πλάσματος;

Θὰ μοῦ εἰπῆ ἴσως ὅτι, προκειμένου περὶ ἀποφασισμένων ἀσθενῶν, ἡ σύντομος διαδικασία εἶνε ἢ προτιμότερα. Γλυτώνουν βέβαια μίαν ὥραν ἀρχήτερα καὶ αὐτοί, καὶ ὁ ἱατρός, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ. Εἰς πολλὰ μάλιστα, λέγουν, ῥωσικὰ νοσοκομεῖα, καὶ ἀλλαχοῦ ἴσως, οἱ ἱατροὶ ἐξ αἰσθήματος οἴκτου πρὸς τοὺς βαρυσταθῶντας ἀνιάτους, συντέμνουν τὸ ἀναπόφευκτον τέλος δι' ἀκαριαίων δηλητηρίων. Αὐτό, πιθανὸν νὰ ἔχη καὶ κάποιος πρόσχημα φιλανθρωπίας. Ὁ πᾶσων, ῥοφᾷ μετὰ τοῦ πρωσικοῦ ὀξέος τὸν λυσίπονον θάνατον καὶ τὴν αἰωνίαν γαλήνην. Μολονότι, ἐσχάτως ἀκόμη ἀνεκινήθη τὸ ἄλυτον κοινωνικὸν ζήτημα ἂν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἱατρὸν ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ τὰς ὀλίγας, ἔστω, ὑπολειπομένας στιγμὰς τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνιάτου.

Ἄλλ' ἐδῶ, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ὁ ἱατρός διέπραξε κάτι τι ὤμότερον καὶ θηριωδέστερον. Δὲν ἐπετάχυνε μόνον τὴν καταστροφὴν. Ἀπεκάλυψε ὄλην τὴν φρίκην καὶ ὄλον τὸν ἀποτροπιασμὸν τοῦ θανάτου εἰς τὰ ὄμματα τοῦ προγεγραμμένου θύματός του.

Ἄτυχῶς ἡ ποινικὴ νομοθεσία εἶνε ἀτελής καὶ δι' αὐτὸ τὰ κενὰ αὐτῆς ὑποτίθεται ὅτι συμπληροῖ μόνον τὸ ἠθικὸν συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συγκινή τὰς λιθίνους καρδίας. Ἄλλ' ἐγώ, ἂν εἶχον τὴν ἐξουσίαν, θὰ ἐνέκλειον τὸν ἐξοχώτατον αὐτὸν ἱατρὸν, ἂν ὄχι εἰς τὰς φυλακάς, ἐξάπαντος ὅμως εἰς τὸ φρενοκομεῖον!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Συμβουλή φίλης

Ἡ Κικὴ. — Τί λές, Κοκῶ, τί μὲ συμβουλεύεις; Νὰ πανδρευθῶ ἢ νὰ βρω κανένα ἐραστήν;...

Ἡ Κοκῶ. — Χμ! Τὸ πρακτικώτερον εἶνε νὰ ζάνης... καὶ τὰ δύο!

Αἰσθηματικαὶ διαχύσεις

Ἐκείνη. — Πές μου τὴν ἀλήθεια, Γιάγκο: ἂν μοῦ πῆσῃ τὸ λαχεῖον τῶν 100,000, θὰ μ' ἀγαπήσῃς;

Ἐκεῖνος. — Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Βέβαια ὅμως θὰ σε νυμφευθῶ...